

14. 11. 2012

B7-0496/2012

NÁVRH USNESENÍ

předložený na základě otázek k ústnímu zodpovězení B7-0364/2012 a B7-0365/2012

v souladu s čl. 115 odst. 5 jednacího řádu

o konferenci o změně klimatu v katarském Dohá (COP 18)
(2012/2722(RSP))

Matthias Groote

za Výbor pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin

Karl-Heinz Florenz

za skupinu PPE

Dan Jørgensen

za skupinu S&D

Corinne Lepage

za skupinu ALDE

Satu Hassi

za skupinu Verts/ALE

Miroslav Ouzký

za skupinu ECR

Sabine Wils

za skupinu GUE/NGL

Usnesení Evropského parlamentu o konferenci o změně klimatu v katarském Dohá (COP 18) (2012/2722(RSP))

Evropský parlament,

- s ohledem na Rámcovou úmluvu Organizace spojených národů o změně klimatu (UNFCCC) a na Kjótský protokol k této úmluvě,
- s ohledem na výsledky konference OSN o změně klimatu, která se konala na Bali v roce 2007, a na akční plán z Bali (rozhodnutí 1/COP 13),
- s ohledem na 15. konferenci smluvních stran (COP 15) úmluvy UNFCCC a pátou konferenci smluvních stran, na které se setkaly smluvní strany Kjótského protokolu (COP/MOP 5), konané v dánské Kodani ve dnech 7. až 18. prosince 2009, a s ohledem na Kodaňskou dohodu,
- s ohledem na 16. konferenci smluvních stran (COP 16) úmluvy UNFCCC a šestou konferenci smluvních stran, na níž se setkávají smluvní strany Kjótského protokolu (COP/MOP 6), konanou ve dnech 29. listopadu až 10. prosince 2010 v mexickém Cancúnu, a s ohledem na cancúnské dohody,
- s ohledem na 17. konferenci smluvních stran (COP 17) úmluvy UNFCCC a na sedmou konferenci smluvních stran, na níž se setkávají smluvní strany Kjótského protokolu (COP/MOP 7), konanou ve dnech 28. listopadu až 9. prosince 2011 v jihoafrickém Durbanu, a zejména s ohledem na přijatá rozhodnutí, včetně Durbanské platformy pro posílenou činnost,
- s ohledem na nadcházející 18. konferenci smluvních stran (COP 18) úmluvy UNFCCC a na 8. konferenci smluvních stran, na níž se setkávají smluvní strany Kjótského protokolu (COP/MOP 8), která se bude konat ve dnech 26. listopadu až 8. prosince 2012 v katarském Dohá,
- s ohledem na balíček opatření EU v oblasti klimatu a energetiky z prosince 2008,
- s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/101/ES ze dne 19. listopadu 2008, kterou se mění směrnice 2003/87/ES za účelem začlenění činností v oblasti letectví do systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství¹,
- s ohledem na své usnesení ze dne 4. února 2009 nazvané „2050: Budoucnost začíná dnes – doporučení pro budoucí integrovanou politiku EU v oblasti změny klimatu“²,
- s ohledem na své usnesení ze dne 25. listopadu 2009 o strategii EU pro konferenci

¹ Úř. věst. L 8, 13.1.2009, s. 3.

² Úř. věst. C 67 E, 18.3.2010, s. 44.

- o změně klimatu v Kodani (COP 15)¹, na usnesení ze dne 10. února 2010 o výsledku kodaňské konference o změně klimatu (COP 15)², na usnesení ze dne 25. listopadu 2010 o konferenci o změně klimatu v Cancúnu (COP 16)³, a na usnesení ze dne 16. listopadu 2011 o konferenci o změně klimatu v Durbanu (COP 17)⁴
- s ohledem na své usnesení ze dne 15. března 2012 k plánu přechodu na konkurenceschopné nízkouhlíkové hospodářství do roku 2050⁵,
 - s ohledem na závěry ze zasedání Rady ze dne 9. března 2012 o činnosti navazující na 17. konferenci smluvních stran (COP 17) Rámcové úmluvy OSN o změně klimatu (UNFCCC) a s ohledem na 7. zasedání smluvních stran Kjótského protokolu (CMP 7) konané ve dnech 28. listopadu až 9. prosince 2011 v jihoafrickém Durbanu,
 - s ohledem na závěry zasedání Rady ze dne 15. května 2012 o změnách klimatu – financování rychlého startu,
 - s ohledem na závěry zasedání Rady ze dne 18. července 2011 o klimatické diplomacii EU,
 - s ohledem na souhrnnou zprávu Programu OSN pro životní prostředí (UNEP) nazvanou „Bridging the Emissions Gap“,
 - s ohledem na společné prohlášení Rady, zástupců vlád členských států zasedajících v Radě, Evropského parlamentu a Komise ze dne 20. prosince 2005 o rozvojové politice Evropské unie nazvané „Evropský konsensus“, zejména s ohledem na jeho body 22, 38, 75, 76 a 105⁶,
 - s ohledem na Deklaraci tisíciletí Organizace spojených národů ze dne 8. září 2000, v níž jsou stanoveny rozvojové cíle tisíciletí jako cíle vypracované společně mezinárodním společenstvím ve snaze odstranit chudobu,
 - s ohledem na závazky přijaté na summitu G20 v Pittsburghu ve dnech 24.–25. září 2009 na snížení dotací na fosilní paliva ve střednědobém horizontu a poskytnutí cílené podpory, aby se umožnilo nejchudším zemím přizpůsobit se změně klimatu,
 - s ohledem na jedenácté zasedání Konference smluvních stran (COP 11) o biologické rozmanitosti, které proběhlo v indickém Hajdarabádu ve dnech 8. až 19. října 2012,
 - s ohledem na otázky k ústnímu zodpovězení QO B7-0364/2012 a QO B7-0365, které podle článku 115 jednacího řádu položil Výbor pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin, a s ohledem na prohlášení Rady a Komise,
 - s ohledem na čl. 115 odst. 5 a čl. 110 odst. 2 jednacího řádu,

A. vzhledem k tomu, že rozhodnutí učiněná v rámci Durbanské platformy pro posílenou

¹ Úř. věst. C 285 E, 21.10.2010, s. 1.

² Úř. věst. C 341 E, 16.12.2010, s. 25

³ Úř. věst. C 99 E, 3.4.2012, s. 77.

⁴ Přijaté texty, P7_TA(2011)0504

⁵ Přijaté texty, P7_TA(2012)0086.

⁶ Úř. věst. C 46, 24.2.2006, s. 1.

činnost (Durbanský soubor opatření) uznávají, že změny klimatu jsou pro lidskou společnost a naši planetu naléhavou hrozbou, která může být nevratná, a že je tedy zapotřebí, aby se jimi zabývaly všechny smluvní strany na mezinárodní úrovni;

- B. vzhledem k tomu, že Durbanský soubor opatření v zásadě položil základy k tomu, aby bylo do roku 2015 dosaženo ucelené, ambiciózní, mezinárodní právně závazné dohody všech smluvních stran, která má být uplatněna do roku 2020;
- C. vzhledem k tomu, že konference v Dohá (COP 18) musí navázat na dynamiku, které bylo dosaženo v Durbanu, a zajistit tak, aby se i nadále usilovalo o celosvětovou právně závaznou dohodu a aby jí do roku 2015 bylo dosaženo;
- D. vzhledem k tomu, že taková celosvětová, právně závazná dohoda musí být v souladu se zásadou „společné, ale rozlišené odpovědnosti a příslušných schopností“, ale zároveň musí uznat, že je zapotřebí, aby všichni hlavní producenti emisí přijali ambiciózní a dostatečné cíle a odpovídající politická opatření v oblasti snižování emisí skleníkových plynů odrážející vývoj schopností;
- E. vzhledem k tomu, že Durbanský soubor opatření neodráží dostatečně potřebné kroky pro zmírňování změny klimatu do roku 2020 a že stávající závazky a přísliby nejsou dostatečné, má-li být dosaženo „cíle 2 °C“ ve srovnání s předindustriální úrovní, tj. omezení celkového nárůstu průměrné roční teploty zemského povrchu na 2 °C, a proto se konference v Dohá musí těmito otázkami zabývat zcela prioritně,
- F. vzhledem k tomu, že podle vědeckých důkazů, které předložil Mezivládní panel pro změnu klimatu (IPCC), cíl 2 °C vyžaduje, aby celosvětové emise skleníkových plynů dosáhly vrcholu nejpozději v roce 2015 a byly do roku 2050 sníženy alespoň o 50 % ve srovnání s hodnotami z roku 1990 a poté nadále klesaly; vzhledem k tomu, že EU by tedy měla prosazovat konkrétní opatření pro všechny hlavní producenty emisí a jejich skutečné zavádění nejpozději do roku 2020;
- G. vzhledem k tomu, že z nedávných vědeckých poznatků vyplývá, že účinky změny klimatu jsou rychlejší a výraznější, než se dříve předpokládalo, například v oblasti Arktidy;
- H. vzhledem k tomu, že podle Mezinárodní energetické agentury se počítá se zvýšením celosvětové poptávky po energii mezi roky 2010 a 2035 o jednu třetinu; vzhledem k tomu, že převážná část rostoucí poptávky a emisí bude pocházet z rozvíjejících se ekonomik; vzhledem k tomu, že na neekonomickou spotřebu fosilních paliv jsou vypláceny dotace ve výši 400 miliard USD;
- I. vzhledem k tomu, že dekarbonizace odvětví energetiky a průmyslu prostřednictvím uplatňování inovací by představovala výhodu pro EU, která je průkopníkem na rostoucím celosvětovém trhu se zbožím a službami souvisejícími s energií;
- J. vzhledem k tomu, že celosvětové inovace v odvětví udržitelné energie (jak na úrovni produkce, tak na úrovni uživatelů) vytvářejí pracovní místa, podporují hospodářský růst, zvyšují energetickou nezávislost a napomáhají péči o čistší svět, v němž bude zmírňována změna klimatu a budou zajištěny dostatečné dodávky energie;

- K. vzhledem k tomu, že investice do energetiky mají často životnost 30 let i více a že plánování nových projektů a politik je dlouhodobé, což podtrhuje celosvětovou naléhavost nových opatření v odvětví energetiky;
- L. vzhledem k tomu, že prospěšné inovace v oblasti energetických a dopravních systémů vyžadují rozsáhlejší výzkum;
- M. vzhledem k tomu, že by EU s ohledem na své technologické a hospodářské možnosti měla zaujmout vůdčí úlohu v ochraně klimatu, aby tak dokázala vážnost, s níž přistupuje ke svému úsilí;
- N. vzhledem k tomu, že bez dosažení shody ohledně spravedlivého rozdělení dlouhodobého úsilí o zmirňování změny klimatu nelze v roce 2015 dosáhnout právně závazné dohody;
- O. vzhledem k tomu, že se vyspělé země na konferenci COP 16 v Cancúnu (2010) zavázaly, že do roku 2020 poskytnou 100 miliard USD „nových a dodatečných“ finančních prostředků ročně na potřeby boje proti změně klimatu v rozvojových zemích; vzhledem k tomu, že se však dosud nedoručilo k mezinárodně schválené definici toho, co skutečně znamenají „nové a dodatečné“;
- P. vzhledem k tomu, že pro roce 2012 jakožto posledního roku financování rychlého startu (30 miliard USD po dobu tří let podle závazku z Kodaně), není jisté, do jaké míry budou poskytovány finance na boj proti změně klimatu;
- Q. vzhledem k tomu, že celosvětově pochází přibližně 20 % emisí skleníkových plynů z odlesňování a jiných forem využívání půdy a změn ve využívání půdy; a vzhledem k tomu, že agrolesnictví omezuje emise CO₂ vyšším ukládáním uhlíku a diverzifikací příjmů místních komunit snižuje chudobu;
- R. vzhledem k tomu, že zlepšení lesní správy je nezbytným předpokladem k tomu, aby se trvale zamezovalo odlesňování;

Durbanská platforma pro posílenou činnost

1. vítá zřízení pracovní skupiny *ad hoc* pro Durbanskou platformu pro posílenou činnost a poukazuje na to, že dle rozhodnutí 1/CP 17 je zapotřebí, aby tato skupina začala co nejdříve pracovat na vzniku protokolu, právního nástroje nebo dohody s právním účinkem v rámci Úmluvy vztahující se na všechny smluvní strany, a aby svou práci dokončila co nejdříve, nejpozději však do roku 2015; dále poukazuje na to, že práce této skupiny se musí opírat o informace uvedené v páté hodnotící zprávě Mezinárodního panelu pro změnu klimatu (IPCC), která má být vypracována do roku 2014; rovněž vítá proces vedoucí ke zvýšení cílových úrovní smluvních stran před rokem 2020;
2. zdůrazňuje, že pokud má Durbanská platforma pro posílenou činnost splnit své poslání v oblasti klimatu, musí její jádro tvořit spravedlivě rozdělené a společné, byť rozlišné odpovědnosti a příslušné schopnosti;
3. poukazuje na to, že dle Durbanského souboru opatření je také zapotřebí, aby bylo dohod pracovní skupiny *ad hoc* pro dlouhodobou spolupráci (AWG-LCA) dosaženo před

konferenci v Dohá;

4. zdůrazňuje, že je třeba, aby nový právní nástroj zajišťoval opatření na zmírnění změny klimatu, která budou v souladu s celosvětovým uhlíkovým rozpočtem a budou splňovat požadavek udržení změny klimatu pod hranicí 2 °C v porovnání s hodnotami před industrializací, spolu s prostředky pro nezbytná opatření v oblasti klimatu v rozvojových zemích stejně jako důsledné účetnictví, monitorování a podávání zpráv a důsledné režimy vymáhání a dodržování;
5. se značným znepokojením poukazuje na to, že určité smluvní strany svým postojem během rozhovorů v Bonnu, konaných v květnu 2012, pokroku brání, nicméně vítá malý, ale znatelný pokrok při sblížení názorů, kterého bylo dosaženo během neformálního dodatečného zasedání v thajském Bangkoku ve dnech 30. srpna až 5. září 2012;
6. vyzývá, aby před vytvořením pracovní skupiny *ad hoc* pro dlouhodobou spolupráci došlo k dalšímu vyjasnění a dohodě o srovnatelnosti úsilí a společném účetnictví rozvinutých smluvních stran, které nepřistoupily ke Kjótskému protokolu;
7. zdůrazňuje, že EU musí jít příkladem prováděním svých závazků a demonstrací cílů v oblasti zmírňování změny klimatu i v oblasti financování; je proto přesvědčen, že je odpovědností všech orgánů EU, aby se před uskutečněním konference v Dohá zapojily do intenzivní diplomatické činnosti v oblasti klimatu a budování mezinárodních aliancí, aby zajistily dodržení závazků vyplývajících z Durbanského souboru opatření, zefektivnění procesu UNFCCC a dosažení dohody o novém mnohostranném režimu do roku 2015; zdůrazňuje, že je důležité vyjasnit, jakým způsobem budou zásady úmluvy uplatňovány po roce 2020, aby všechny smluvní strany mohly přijmout závazky; zastává názor, že nový na trhu založený mechanismus stanovený v rámci COP 17 je v této souvislosti zvláště důležitý, a doufá, že pracovní skupina *ad hoc* pro dlouhodobou spolupráci při vypracovávání postupů a procesů pro tento mechanismus uspěje;

Kjótský protokol - druhé kontrolní období

8. bere na vědomí rozhodnutí smluvních stran tak, jak se odráží v durbanském souboru opatření, společně zahrnující přibližně 15 % celosvětových emisí, jež je důvodem, proč musí EU zintenzívnit své úsilí o nalezení řešení pro společná opatření zahrnující všechny hlavní aktéry na místě, aby se dohodly, jako na dalším kroku, na druhém kontrolním období Kjótského protokolu, které začne dne 1. ledna 2013 jako přechod k novému, účinnějšímu a souhrnnějšímu právně závaznému mezinárodnímu režimu zavazujícímu všechny smluvní strany, jenž by vstoupil v platnost do roku 2020;
9. bere na vědomí neúčast USA, Ruska, Japonska a Kanady na případném druhém kontrolním období Kjótského protokolu a nejistou účast Austrálie a Nového Zélandu; konstatuje přetrvávající absenci cílů na snížení emisí v rozvojových zemích, jako např. v Číně, Indii, Brazílii a Indonésii;
10. vyzývá k přijetí nezbytných změn během konference v Dohá, aby ihned mohlo být přechodně zahájeno druhé kontrolní období Kjótského protokolu;
11. poukazuje na závazek, který je součástí rozhodnutí 1/CMP 7 Durbanského souboru

opatření a podle kterého má být na konferenci v Dohá stanoven termín ukončení druhého kontrolního období, podporuje osmileté kontrolní období, které skončí dne 31. prosince 2020,

12. zdůrazňuje, že je třeba, aby kvantifikované cíle na omezení nebo snížení emisí (QELRO v rámci aktuálně funkční struktury Kjótského protokolu), které měly být předloženy smluvními stranami do května 2012, byly v souladu s rozhodnutím 1/CMP 7 na konferenci v Dohá přijaty jako změny Kjótského protokolu; vyzývá ty smluvní strany přílohy B, jež tak dosud neučinily, aby předložily své kvantifikované cíle na omezení nebo snížení emisí, a vítá v tomto směru úvodní předložení ze strany EU; zdůrazňuje, že převod jednotek přiděleného množství (AAU) do druhého kontrolního období by narušil celistvost Kjótského protokolu; zdůrazňuje, že budou-li členské státy moci převádět jednotky přiděleného množství, nebude mít Kjótský protokol reálný dopad na zmírnění změny klimatu;
13. vítá návrh Skupiny 77 a Číny účinně omezit a minimalizovat využívání přebytku; konstatuje, že EU dosud nepředložila návrh na řešení přebytků jednotek přiděleného množství; připomíná, že Lisabonská smlouva stanoví, že Rada Evropské unie se usnáší kvalifikovanou většinou při schvalování obecných opatření (článek 16 Smlouvy o EU) a během postupu projednávání mezinárodních smluv a přistupování k nim (článek 218 Smlouvy o fungování EU);
14. znovu opakuje svoji výzvu, aby byl reformován mechanismus čistého rozvoje (CDM) tím, že budou stanovena přísná pravidla kvality zajišťující, aby s ním spojené projekty měly dostatečně vysokou úroveň a pomohly spolehlivě, ověřitelně, skutečně a dodatečně snižovat emise, přispívaly k udržitelnému rozvoji rozvojových zemí a předcházely nenáležitému využívání tohoto mechanismu projekty infrastruktury s vysokými emisemi uhlíku; domnívá se, že se CDM musí do budoucna omezit na nejméně rozvinuté země;

Nedostatečná úroveň zmírňování

15. zdůrazňuje naléhavou potřebu, aby všechny smluvní strany především splnily své závazky, ale rovněž zvýšily své cílové úrovně od současnosti do roku 2020 s cílem zaručit, aby nedošlo k překročení cíle 2 °C; zejména opakuje, že je naléhavě potřeba dosáhnout pokroku při překonání „gigatunového rozdílu“ mezi vědeckými zjištěními a současnými závazky smluvních stran a přijmout závazné závazky a kroky zaměřené na ambicióznější snížení emisí, než je snížení obsažené v kodaňské dohodě a založené na zásadě „společné ale rozlišené odpovědnosti a příslušných schopností“, znamenající, že nejchudší země by měly, prostřednictvím finanční a technologické pomoci, ale rovněž pomocí opatření na budování kapacit být schopny přímého přechodu k vyspělým nízkouhlíkovým energetickým a hospodářským systémům; zejména vyzývá smluvní strany, aby přijaly naléhavá opatření nejpozději s účinkem v roce 2015 na snížení emisí z mezinárodní letecké a námořní dopravy a z dalších příslušných odvětví a na snížení částečně fluorovaných uhlovodíků (HFCs), elementárního uhlíku, methanu a dalších látek s krátkodobým dopadem na klima, s cílem snížit nesoulad s cílem 2 °C;
16. vyzývá, aby bylo v Dohá přijato rozhodnutí, kterým se stanoví rozsah globálního deficitu a trvalé sledování umožňující přijmout potřebná opatření k překonání tohoto deficitu;

17. naléhavě vyzývá Komisi a kyperské předsednictví, aby našly spojení pro překonání „gigatonového rozdílu“, tj. rozdílu mezi stávajícími úrovněmi cílových hodnot a úrovněmi potřebnými k udržení globálního oteplování pod hranicí 2 °C;
18. uznává, že účinné snižování dotací na fosilní paliva by významným způsobem přispělo k překonání deficitu v oblasti zmírňování;
19. připomíná, že podle poznatků uvedených ve čtvrté hodnotící zprávě Mezivládního panelu pro změnu klimatu (IPCC) musí průmyslové země do roku 2020 snížit objem svých vnitrostátních emisí o 25–40 % oproti hodnotám z roku 1990 a rozvojové země by jako celek měly dosáhnout podstatně nižší míry růstu emisí oproti současným předpovědím, řádově o 15–30 % do roku 2020; připomíná dále, že celkové globální emise musí dosáhnout svého vrcholu před rokem 2020 a vyzývá k zahájení otevřené diskuse o účinnějších politických strategiích k překonání deficitu v oblasti zmírňování;
20. zdůrazňuje, že je třeba se opírat o spolehlivou vědeckou základnu, již poskytuje IPCC, jehož struktura i postupy prošly zásadní reformou, a v této souvislosti zdůrazňuje význam závěrů páté hodnotící zprávy (IPCC AR5), která má být vypracována do roku 2014;
21. připomíná, že je v zájmu EU usilovat o cíl v oblasti ochrany klimatu ve výši 30 % do roku 2020, a vytvořit tak udržitelný růst, nová pracovní místa a snížit závislost na dovozech energie;
22. vítá navrhované začlenění cancúnských dohod do právních předpisů EU, kterým se pro smluvní strany, které jsou rozvinutými zeměmi, vytváří strategie rozvoje nízkouhlíkového hospodářství a zdůrazňuje význam poskytování finanční a technické podpory smluvním stranám, které jsou rozvojovými státy, na podporu přijetí a provádění plánů rozvoje nízkouhlíkového hospodářství; konstatuje, že tyto plány a strategie by měly určovat směr vývoje politik a činností zahrnujících včasná opatření na vnitrostátní úrovni s cílem předejít patové situaci, kdy budou jednotlivé země blokovány investicemi a infrastrukturami s vysokými emisemi uhlíku, i krátkodobé a střednědobé cíle v oblasti energetické účinnosti a energie z obnovitelných zdrojů;

Financování opatření v oblasti klimatu

23. zdůrazňuje, že je naléhavě nutné zabránit poklesu financování po roce 2012 (kdy končí období financování rychlého startu) a snažit se najít způsob, jak zajistit financování opatření týkajících se klimatu v období mezi roky 2013–2020 z různých zdrojů; vyjadřuje přesvědčení, že zásadní pro urychlení procesu transformace jsou konkrétní závazky financování na období 2013–2020, jež umožní mnoha rozvojovým zemím vyhnout se závislosti na fosilních palivech a podpoří úsilí těchto zemí o zmírnění změny klimatu a o přizpůsobení se této změně; připomíná, že většina členských států stále nepřijala žádné závazky týkající se financování opatření v oblasti klimatu po roce 2013;
24. se znepokojením konstatuje, že i když se rozvinuté země zavázaly poskytnout 100 miliard USD ročně na financování boje proti změně klimatu do roku 2020, zdaleka neexistuje mezinárodně schválená definice, co tyto „nové a dodatečné“ prostředky skutečně znamenají;

25. zdůrazňuje, že měření, ověřování a sledování prostředků na boj proti změně klimatu, spolu s tím, že budou skutečně dodatečnými, je zásadní a vyžaduje mezinárodně schválenou definici; vyzývá EU, aby vyvinula společný přístup k zajištění toho, aby oficiální rozvojová pomoc (OSA) nebyla odkloněna od stávajících rozvojových cílů, ale byla skutečně dodatečná;
26. vítá úsilí, které věnuje pracovní program dlouhodobého financování oblasti zdrojů dlouhodobého financování a potřebě financování v rozvojových zemích, a s potěšením očekává projednávání zprávy spolupředsedů v Dohě;
27. domnívá se, že financování opatření v oblasti klimatu v rozvojových zemích musí řešit negativní dopad změny klimatu, které tyto země již v současnosti pocítují, napomáhat větší odolnosti, zejména v nejchudších a nejzranitelnějších zemích a přispívat k nápravě nedostatečného plnění cílů v oblasti zmírňování do roku 2020 a k udržitelnému rozvoji;
28. v této souvislosti zdůrazňuje, že je třeba nalézt inovativní dodatečné zdroje financování (mezinárodní daně z finančních transakcí a mezinárodní daně z letecké a lodní dopravy);
29. vyzývá Komisi, aby zajistila, aby bylo takové financování nové a dodatečné a aby dále podpořila inovativní zdroje financování;
30. zdůrazňuje potenciál, který v sobě nese zrušení dotací na fosilní paliva, významně snížit jak náklady, tak i emise skleníkových plynů; vyzývá k tomu, aby byly v Dohě přijaty plány na postupné snižování dotací na fosilní paliva v rozvinutých i rozvojových zemích, především v zemích uvedených v příloze I;
31. vítá vytvoření výboru Zeleného klimatického fondu (GCF) a očekává rozhodnutí o sídle sekretariátu Zeleného klimatického fondu v Dohě; konstatuje, že na konferenci v Dohě je třeba přijmout další rozhodnutí, aby mohl GCF fungovat, jak bylo odsouhlaseno v cancúnských dohodách, zejména pokud jde o jeho vybavení počátečním kapitálem, a zdůrazňuje, že je třeba, aby smluvní strany poskytly finanční podporu pro zprovoznění GCF; uznává, že pro schopnost nejméně rozvinutých zemí zmírňovat změnu klimatu a přizpůsobovat se jí, je zásadně Zelený klimatický fond zcela zásadní a že je nesmírně důležité přijmout v této oblasti konkrétní finanční závazky;
32. zdůrazňuje, že v cancúnských dohodách je jasně stanoveno, že prostředky poskytované rozvojovým zemím prostřednictvím GCF mají být „nové“ a „dodatečné“ ke stávající rozvojové pomoci;
33. připomíná, že i když chudé země přispěly ke zvýšení koncentrací skleníkových plynů v atmosféře nejméně, jsou změnou klimatu nejvíce ohroženy a mají nejméně možností se této změně přizpůsobit;
34. zdůrazňuje, že zajištění soudržnosti politik a zohledňování životního prostředí v rozvojových projektech je klíčem k účinné strategii EU pro zmírňování dopadů změny klimatu a přizpůsobení se této změně;
35. vyzývá EU a její členské státy, aby podporovaly zásahy ve prospěch chudých v rozvojových zemích, které by zvýšily životní úroveň nejchudších obyvatel; naléhavě

žádá zejména, aby EU zajistila dostupnost finančních prostředků pouze pro podporu těch cest rozvoje, jež jsou šetrné k životnímu prostředí, což znamená, že bude postupně docházet k účinnému omezování přímé nebo nepřímé pomoci EU odvětví fosilních paliv (tj. prostřednictvím úvěrových záruk od EIB, vývozních úvěrových agentur atd.) v souladu se závazkem, který EU přijala v roce 2009 na vrcholné schůzce skupiny G20 v Pittsburghu;

36. zdůrazňuje, že současná hospodářská krize se nesmí stát záminkou pro nečinnost nebo odmítnutí finančních prostředků na opatření zaměřená na přizpůsobení se změně klimatu v rozvojových zemích; poukazuje na to, že vytvoření nízkouhlíkového hospodářství je ve skutečnosti jedním z důležitých kroků k řešení krize;
37. vyzývá průmyslově vyspělé země, aby rozvojovým zemím poskytly odpovídající finanční a technologickou podporu pro zavádění udržitelných, účinných technologií, aniž by byly rozvojové země nuceny získávat patenty;
38. zdůrazňuje, že financování opatření na ochranu klimatu by mělo být realizováno ve formě nového doplňkového financování, které rozšiřuje stávající rozvojovou pomoc;
39. připomíná EU a jejím členským státům, že oficiální rozvojová pomoc je pro hlavní potřeby rozvoje, jakými jsou zdraví či vzdělání, klíčovým způsobem financování, a tudíž by neměla být přeměňována na financování opatření v oblasti změn klimatu; vyzývá EU a její členské státy, aby zajistily dostatečné finanční prostředky pro dosažení rozvojových cílů tisíciletí a zároveň pro zmírnění změny klimatu a přizpůsobení se této změně;

Využívání půdy, změny ve využívání půdy a lesnictví (LULUCF)

40. vítá přijetí rozhodnutí 2/CMP.7 na konferenci v Durbanu a považuje ho za důležitý krok vpřed při zavádění přísných účetních předpisů v oblasti využívání půdy, změny ve využívání půdy a lesnictví (LULUCF); poukazuje na to, že tímto rozhodnutím je ustanoven dvouletý pracovní program, který má prověřit potřebu ucelenějšího účetnictví s cílem zajistit ekologicky vyvážený příspěvek tohoto odvětví ke snižování emisí;
41. připomíná, že značné množství emisí skleníkových plynů v rozvojových zemích vzniká kvůli změnám ve využívání půdy a v důsledku zemědělské činnosti; vyzývá EU k podpoře agrolesnictví nebo ekologického zemědělství, především v nejméně rozvinutých zemích, jelikož obě tato odvětví přispívají k diverzifikaci zdrojů příjmů místních společenství, a tím pomáhají zmírňovat dopady změny klimatu a chudobu;
42. připomíná, že výroba agropaliv z potravinářských plodin (jakými jsou např. olejnata semena, palmový olej, cukrová řepa a pšenice) by případně mohla vést k obrovské poptávce po půdě a ohrozit obyvatele chudých zemí, jejichž živobytí závisí na přístupu k půdě a přírodním zdrojům;
43. považuje za politováníhodné, že „kritéria udržitelnosti“ uvedená ve směrnici o energiích z obnovitelných zdrojů a směrnici o jakosti paliv s ohledem na biopaliva jsou ve svém rozsahu omezená a nedostatečná, a tudíž se nemohou vyrovnat s negativními důsledky rozšiřování agropaliv, zejména prostřednictvím nepřímé změny využívání půdy (ILUC); vyzývá EU, aby zdokonalila svá kritéria udržitelnosti a certifikace s ohledem na biopaliva

s cílem zajistit konzistentnost s jejím závazkem bojovat proti změně klimatu a s její právní povinností, pokud jde o soudržnost politik ve prospěch rozvoje, jak je upravena v článku 208 Lisabonské smlouvy;

44. opakuje, že rostoucí využívání biomasy by mohlo vést k intenzivnější těžbě dřeva a ke snížení zásob uhlíku v lesích, což by mohlo ohrozit cíl EU omezit růst teploty na 2°C; žádá EU a její členské státy, aby uznaly pouze ta agropaliva, která výrazně snižují emise skleníkových plynů, nezpůsobují žádné významné problémy, co se týče využívání půdy, neohrožují potravinovou bezpečnost obyvatel a nepředstavují nebezpečí ve formě zakonzervování konfliktů; v této souvislosti naléhavě vyzývá Komisi, aby pro biomasu vytvořila právně závazná kritéria udržitelnosti s cílem začlenit výpočty ILUC do stávajících kritérií udržitelnosti pro agropaliva a zahrnout výpočty ILUC a uhlíkového dluhu do kritérií udržitelnosti pro bioenergi;

Snížování emisí z odlesňování a znehodnocování lesů v rozvojových zemích (REDD+)

45. vítá rozhodnutí ohledně financování, ochranných opatření a referenčních úrovní, která byla přijata v Durbanu; je přesvědčen, že se v Dohě musí pokročit především v otázkách technického posouzení referenčních hodnot pro lesy; dále konstatuje, že REDD+ zastává důležitou úlohu při řešení problému nedostatečné úrovně zmírňování do roku 2020;

46. zdůrazňuje, že v souladu s Rámcovou úmluvou OSN o změně klimatu se bude REDD+ financovat z veřejných zdrojů a vyzývá smluvní strany, aby daly jasně najevo svůj silný politický závazek najít pro financování inovativní řešení;

47. nesouhlasí s obchodováním s emisemi souvisejícími s lesním hospodářstvím a začleněním REDD+ na trh s uhlíkem, což by vedlo k přidělení nadměrného počtu povolenek a k dalšímu snížení ceny uhlíku;

48. zdůrazňuje, že úspěšné provádění REDD+ závisí na transparentnosti a rozvoji přísných systémů monitorování;

49. uznává, že ve vypořádání se s emisemi z lesního hospodářství hraje REDD+ důležitou roli; trvá na tom, že REDD+ by nemělo mařit jakýkoli pokrok dosud učiněný prostřednictvím koncepce FLEGT (prosazování práva, správa a obchod v oblasti lesnictví), obzvláště pokrok týkající se správy v oblasti lesnictví a vyjasnění a uznání zvykové držby; vyzývá EU, aby usilovala o silnější a podrobnější sociální záruky a záruky týkající se správy a životního prostředí pro projekty REDD+, včetně ochranných mechanismů, které by zajistily, že nebude docházet k porušování práv obyvatel žijících v lesích;

50. zastává názor, že systém financování ochrany lesů musí být zvláště stabilní a dlouhodobý; zdůrazňuje, že ke zhoršování kvality lesů může docházet opětovně, pokud míra financování klesne pod určitou úroveň;

Mezinárodní letecká a námořní doprava

51. opakuje své výzvy k vytvoření mezinárodních nástrojů, včetně celosvětových cílů v oblasti snížování emisí, s cílem omezit klimatický dopad mezinárodní letecké a námořní

dopravy; nadále podporuje začlenění letectví do evropského systému pro obchodování s emisemi;

52. vyzývá členské státy, aby všechny příjmy z dražby povolenek pro letectví využily od roku 2013 v rozvojových zemích jako příspěvky k navýšení finančních prostředků na opatření v oblasti klimatu;

Ochrana klimatu, zejména v době hospodářské krize

53. zdůrazňuje, že současná hospodářská krize jednoznačně prokázala, že blahobyt může z dlouhodobého hlediska zajistit pouze udržitelné hospodářství a že jedním z hlavních pilířů tohoto udržitelného hospodářství je ochrana klimatu; zdůrazňuje, že dosud nikdy nebylo tak důležité vyjasnit důvody přijetí politických opatření v oblasti ochrany klimatu, tzn. umožnit většímu počtu lidí vysokou životní úroveň a zároveň zajistit zdroje a prostor pro rozvoj i pro budoucí generace;

54. znovu opakuje, že úkoly v oblasti změny klimatu nelze řešit izolovaně, nýbrž výhradně v kontextu udržitelného rozvoje, průmyslové politiky a politiky v oblasti zdrojů;

Strukturální reforma

55. je toho názoru, že jedním z důvodů úspěchu Durbanské konference bylo, že položila základ k překonání dřívějšího důsledného rozlišování mezi „smluvními stranami“ a „pozorovateli“, mezi „rozvinutými zeměmi“ a „rozvojovými zeměmi“, jakož i mezi „zeměmi, které jsou zahrnuty do přílohy I“ a „zeměmi, které do přílohy I zahrnuty nejsou“, a žádá proto všechny účastníky, aby usilovali o vytvoření nové celostní a komplexnější struktury budoucích jednání;
56. je toho názoru, že stávající systém „závazků a přezkumu“ nepřinese zásadní změny, které jsou pro boj proti změně klimatu z dlouhodobého hlediska zásadní, a naléhavě proto vyzývá všechny smluvní strany, aby zvážily i jiné přístupy;
57. zdůrazňuje, že problém změny klimatu nemá žádné zázračné řešení, a proto připomíná řadu možností jak dosáhnout potřebného snížení emisí, a co je důležitější, potřebné změny smýšlení; vítá v této souvislosti skutečnost, že řada zemí již přijala ambiciózní opatření na zmírnění změny klimatu a vyzývá, aby Rámcová úmluva OSN o změně klimatu představovala platformu k posílení transparentnosti vývoje na místě;

Transformace směrem k udržitelnému hospodářství a průmyslu

58. je znepokojen skutečností, že podle údajů IAE dosáhly v roce 2011 emise CO₂ vzniklé spalováním fosilních paliv rekordní výše; připomíná, že plánované globální zvýšení spotřeby energie bude založeno na rozvoji všech energetických zdrojů; domnívá se proto, že má-li EU stavět na své konkurenční výhodě v udržitelných technologiích a odborných znalostech, nesmí polevit v úsilí o přeměnu svého hospodářství v udržitelné hospodářství; věří, že by EU měla podpořit mezinárodní šíření technologií šetrných k životnímu prostředí, včetně technologií v odvětví energie z obnovitelných zdrojů, inovativních a účinných technologií v oblasti fosilních paliv a zejména energeticky účinných technologií;

59. vyzývá k užší koordinaci mezi Radou, Komisí a Evropskou službou pro vnější činnost (ESVČ), což umožní EU vystupovat jednotně v rámci mezinárodních organizací jako např. IEA (Mezinárodní energetická agentura), IRENA (Mezinárodní agentura pro obnovitelné zdroje energie), IPEEC (Mezinárodní partnerství pro spolupráci v oblasti energetické účinnosti) a MAAE (Mezinárodní agentura pro atomovou energii), a sehrávat tak aktivnější a významnější úlohu zejména při prosazování politik v oblasti udržitelné energie a energetické bezpečnosti;
60. zdůrazňuje, že řada zemí přijímá opatření směřující k ekologizaci hospodářství z různých důvodů, např. ochrany klimatu, nedostatku zdrojů a jejich účinného využívání, energetické bezpečnosti, inovací a konkurenceschopnosti; poukazuje například na investiční programy určené na transformaci energetiky v zemích, jako jsou Čína a Jižní Korea, a vyzývá Komisi, aby přezkoumala tyto programy i jejich dopady na konkurenceschopnost příslušných odvětví v EU;
61. vítá tento vývoj a znovu opakuje, že mezinárodně koordinovaná činnost by přispěla k řešení úniku uhlíku a obav dotčených odvětví ohledně konkurenceschopnosti, zvláště pak energeticky náročných odvětví; vyzývá k uzavření dohody, která by na mezinárodní úrovni zajistila rovné podmínky pro průmyslová odvětví s vysokými emisemi uhlíku;
62. je znepokojen rostoucí úrovní tzv. dovezených emisí, kdy je nárůst emisí z dováženého zboží rychlejší než „domácí“ snižování emisí založených na produkci; je přesvědčen, že pokud by EU byla schopna lépe sledovat vývoj v oblasti dovezených emisí a zvyšovat povědomí o tomto vývoji, mohla by tím povzbudit průmyslové konkurenty, aby přistoupili k přísnějšímu režimu snižování emisí v zájmu zajištění lepšího přijetí jejich výrobků na trhu EU;
63. zdůrazňuje, že finanční a rozpočtová krize, která EU postihla, by neměla snižovat úroveň cílů EU a jejích průmyslových odvětví, spotřebitelů a členských států, co se týče mezinárodních jednání o změně klimatu v Dohá; domnívá se, že EU ve svém úsilí o hospodářskou transformaci nesmí polevit, aby zabránila úbytku pracovních míst, a zvláště zelených pracovních míst, a že EU musí své partnery na celém světě, včetně Číny a Spojených států, přesvědčit o výhodách přistoupení k mezinárodní dohodě a o tom, že snižování emisí je proveditelné i bez ztráty konkurenceschopnosti a pracovních míst, zejména je-li prováděno kolektivně;
64. zdůrazňuje, že je třeba rozvíjet a co nejdříve také realizovat ucelenou strategii v oblasti surovin a zdrojů, která by se týkala i účinného využívání zdrojů ve všech hospodářských odvětvích, a to jak ve vyspělých, tak i v rozvojových zemích, s cílem dosáhnout dlouhodobě udržitelného hospodářství, a vyzývá EU a její členské státy, aby šly v tomto ohledu příkladem; vyzývá EU a její členské státy, aby podpořily rozvojové země na vnitrostátní i místní úrovni tím, že jim zpřístupní odborné znalosti v oblasti udržitelné těžby, vyšší účinnosti využívání zdrojů a opětovného používání a recyklace;
65. domnívá se, že odvětvové přístupy kombinované s limity platnými pro celé hospodářství v průmyslových zemích mohou přispět k opatřením v oblasti změny klimatu, konkurenceschopnosti a hospodářskému růstu; v souvislosti s mezinárodními jednáními zdůrazňuje význam přijetí odvětvového přístupu k průmyslovým emisím zejména v rozvíjejících se zemích; vyjadřuje naději, že by tento přístup mohl být také součástí

mezinárodního rámce pro opatření v oblasti změny klimatu po roce 2012;

66. konstatuje, že ceny různých zdrojů energie hrají zásadní úlohu při určování chování tržních subjektů, včetně průmyslových odvětví a spotřebitelů, a konstatuje, že neschopnost stávajícího mezinárodního politického rámce plně internalizovat externí náklady zachovává neudržitelné modely spotřeby; dále opakuje, že světový trh s emisemi uhlíku by byl solidním základem pro dosažení výrazného snížení objemu emisí a vytvoření rovných podmínek v oblasti průmyslu; vyzývá EU a její partnery, aby v nejbližší době našli co nejúčinnější způsob, jak podpořit vazby mezi systémem EU ETS a dalšími obchodními režimy s cílem vytvořit celosvětový trh s emisemi uhlíku, zajistit rozmanitější možnosti snižování objemu emisí, rozšířit tento trh a zvyšovat likviditu, transparentnost a konečně také účinnějším způsobem přidělovat zdroje odvětvím energetiky a průmyslu;

Výzkum a technologie

67. považuje za politováníhodné, že na summitu Rio+20 v Riu de Janeiru nebylo dosaženo zásadního pokroku, pokud jde o klíčové otázky související s udržitelností; odsuzuje nedostatek konkrétních cílů, měřitelných činností a závazků ze strany předních světových představitelů; bere na vědomí výsledek Durbanského setkání, včetně pokroku Durbanské platformy, pokračování Kjótského protokolu, vytvoření Zeleného klimatického fondu ve výši 100 miliard USD i další rozvoj výkonného výboru pro technologie pro šíření nízkouhlíkových technologií;

68. zdůrazňuje, že vývoj a zavádění průlomových technologií je klíčem k boji proti změně klimatu i k přesvědčení partnerů EU na celém světě o tom, že emise lze snižovat, aniž by docházelo k poklesu konkurenceschopnosti a úbytku pracovních míst; vyzývá k přijetí mezinárodních závazků ke zvýšení investic do výzkumu a vývoje průlomových technologií v příslušných odvětvích; považuje za velmi důležité, aby EU šla příkladem a sama podstatnou měrou zvýšila výdaje určené na výzkum průmyslových a energetických technologií, které by byly šetrné ke klimatu a energeticky účinné, a aby EU na tomto poli rozvíjela úzkou vědeckou spolupráci s mezinárodními partnery, jako jsou země BRIC a USA;

69. domnívá se, že inovace jsou klíčem k tomu, aby se globální oteplování podařilo udržet pod úrovní 2 °C, a konstatuje, že inovace lze v tržním hospodářství podporovat různými způsoby; vyzývá Komisi, aby posoudila různé mechanismy odměňování novátorských podniků, které se odlišují schopnostmi zavádět inovace a přispívat k přenosu a zavádění technologií v celosvětovém měřítku; vyzývá k tomu, aby bylo uznáno právo rozvojových zemí plně těžit z flexibility, kterou poskytuje Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (TRIPS);

70. zdůrazňuje význam navázání těsnější spolupráce mezi EU a nejméně rozvinutými zeměmi; domnívá se, že EU by měla podpořit úsilí, které umožní nejméně rozvinutým zemím nalézt partnery a finanční prostředky pro investice do energie z obnovitelných zdrojů a zelených technologií, a vyzývá Komisi, aby předložila plány na společné výzkumné programy v oblasti alternativních zdrojů energie a způsobů, jak může EU povzbudit spolupráci v rámci různých průmyslových odvětví mezi rozvinutými a rozvojovými zeměmi;

Energetika, energetická účinnost a účinné využívání zdrojů

71. konstatuje, že z nedávné analýzy IEA vyplývá, že zvýšení účinnosti představuje nejspokladnější cestu k dosažení lepšího hospodaření s energií v nadcházejících desetiletích, která nabízí trojnásobnou návratnost investičních prostředků při uplatňování postupů šetrných ke klimatu do roku 2050, podmínkou jsou však rozhodná politická opatření a pobídky na úrovni vlád;
72. považuje za politováníhodné, že otázka potenciálu v oblasti úspor energie není dostatečným způsobem řešena ani na mezinárodní úrovni, ani na úrovni EU; zdůrazňuje, že úspory energie napomáhají tvorbě pracovních míst, hospodářským úsporám, dále energetické bezpečnosti, konkurenceschopnosti a snižování objemu emisí; vyzývá EU, aby otázce úspor energie věnovala na mezinárodních jednáních větší pozornost, ať už v souvislosti s diskuzemi o přenosu technologií, plánech rozvoje pro rozvojové země či o finanční pomoci; zdůrazňuje, že v zájmu důvěryhodnosti musí EU a její členské státy plnit své vlastní cíle;
73. poukazuje na skutečnost, že přibližně 2 miliardy lidí na celém světě stále nemají přístup k udržitelné a cenově dostupné energii; zdůrazňuje, že problém energetické chudoby je třeba řešit v souladu s cíli politiky v oblasti změny klimatu; poukazuje na to, že existují energetické technologie, které řeší jak s celosvětovou ochranu životního prostředí, tak potřeby místního rozvoje;
74. považuje za politováníhodné, že neexistuje dostatečná koordinace mezi Rámcovou úmluvou OSN o změně klimatu a Úmluvou o biologické rozmanitosti, v důsledku čehož dochází k plýtvání se zdroji a chybí alternativní politické možnosti; zdůrazňuje, že různé studie, např. studie s názvem Ekonomie ekosystémů a biologické rozmanitosti (TEEB), jasně uvádějí, že činnosti spočívající v ochraně ekosystémů za využití udržitelných postupů jsou často levnější než nutnost nahrazovat ztracené funkce prostřednictvím investic do alternativní hmotné infrastruktury a technologických řešení; naléhavě vyzývá EU a její členské státy, aby na nadcházejícím 11. zasedání smluvních stran (COP 11) v Hajdarábadu úzce propojily své cíle v oblasti změny klimatu s cíli v oblasti ochrany biologické rozmanitosti;
75. zdůrazňuje, že podpora lepšího přístupu k technologiím šetrným k životnímu prostředí a šíření těchto technologií, je nezbytná všude, zejména však v rozvojových zemích, a to za účelem zlepšení přístupu k technologickým informacím, předkládání a zpřístupňování spolehlivých údajů o stávajících patentech a technologiích, usnadnění a rozvoje sdílení, výměny a shromažďování práv duševního vlastnictví prostřednictvím transparentních a bezpečných mechanismů a za účelem vývoje nových mechanismů určených k prosazování výzkumu, který nebrání přístupu k inovacím; vyzývá proto EU a její členské státy, aby se zabývaly otázkou práv duševního vlastnictví s cílem účinně a rychle vytvářet a rozšiřovat inovace, které jsou pro postavení se změnám klimatu a pro boj s těmito změnami klíčové;

Diplomacie v oblasti klimatu

76. zdůrazňuje, že EU musí během mezinárodních jednání o problematice klimatu i nadále jednat konstruktivně a že je třeba, aby všechny orgány EU před konferencí v Dohá, pod

záštitou ESVČ, dále rozvíjely diplomatickou činnost EU v oblasti klimatu tak, aby politika EU pro klima dostala jasnější obrysy, vnesla do mezinárodních jednání o problematice klimatu nový impuls a povzbudila partnery z celého světa, zejména největší producenty emisí, aby zavedli závazná, srovnatelná a účinná opatření na snižování emisí a přijali vhodná opatření pro zmírňování změny klimatu a přizpůsobování se této změně;

77. považuje za politováníhodné, že plán EU v oblasti zmírňování neodpovídá přijatému cíli 2 °C a nákladově efektivnímu způsobu řešení, pokud jde o záměr snížit do roku 2050 emise skleníkových plynů;
78. zdůrazňuje význam (subglobálních) aliancí nejprogresivnějších států jakožto prostředku k vytvoření další pobídky k jednání a zajištění, aby byly přijaty ambiciózní a dostatečné plány na snížení emisí skleníkových plynů ze strany největších producentů emisí;
79. v této souvislosti zdůrazňuje, že je důležité, aby vzhledem ke svému významnému postavení EU na konferenci v Dohá vystupovala při pokusu dosáhnout pokroku týkajícího se mezinárodní dohody jednotně a aby jednotný postoj v tomto ohledu zachovávala i nadále;
80. zdůrazňuje zcela zásadní postavení obou hostitelských států – Kataru jako jednoho z nejvýznamnějších producentů ropy a zemního plynu na světě, jenž se v současnosti snaží těžbu omezit, avšak má i nadále jedny z nejvyšších emisí uhlíku na osobu na světě, stejně jako Jižní Koreje, která zastává vůdčí postavení v oblasti zelených technologií a jako první asijská země přijala právní předpisy v oblasti změny klimatu a zavedla politiky uplatňující stropy obchodování s emisemi, a vybízí obě země, které v současnosti nejsou zahrnuty v příloze I, aby šly příkladem a pomáhaly vytvářet nové aliance;
81. vyjadřuje obavy, že neformální praxe čekání na souhlas všech delegací Rady oddaluje přijetí neodkladných opatření v oblasti klimatu, a proto naléhavě vyzývá Radu, aby se vždy usnášela kvalifikovanou většinou v souladu se Smlouvami, zejména v případě obecných opatření podle čl. 16 odst. 3 SEU a zvláště podle čl. 218 odst. 8 SFEU „v průběhu celého postupu“ projednávání mezinárodních smluv;
82. konstatuje, že Komise navrhla plán přechodu na bezuhlíkové hospodářství v Evropě do roku 2050, což je velmi ambiciózní, ale dosažitelný cíl; v této souvislosti znovu potvrzuje svůj závazek snížit emise skleníkových plynů i nad rámec mezinárodní dohody;
83. konstatuje, že globální oteplování zvýrazňuje vzájemnou závislost všech zemí; domnívá se proto, že je nezbytné dosáhnout globální dohody a zabránit tak katastrofální změně, která by zásadním způsobem postihla celé lidstvo;

Delegace Evropského parlamentu

84. je přesvědčen, že delegace EU hraje v jednáních o změně klimatu zcela zásadní úlohu, a pokládá proto za nepřijatelné, že se poslanci Evropského parlamentu nemohli zúčastnit koordinačních schůzí EU na předchozích konferencích smluvních stran; očekává, že se koordinačních schůzí EU v Dohá bude smět zúčastnit přinejmenším předseda delegace Parlamentu;

85. poznamenává, že podle rámcové dohody z listopadu 2010 uzavřené mezi Komisí a Parlamentem musí Komise usnadnit začlenění poslanců Parlamentu jakožto pozorovatelů do delegací Unie vyjednávajících mnohostranné dohody; připomíná, že podle Lisabonské smlouvy (článek 218 SFEU) musí Parlament vyslovit souhlas s uzavřením dohod mezi Unií a třetími zeměmi nebo mezinárodními organizacemi;

o

o o

86. pověřuje svého předsedu, aby předal toto usnesení Radě, Komisi, vládám a parlamentům členských států a sekretariátu UNFCCC s žádostí, aby byla rozeslána všem smluvním stranám, které nejsou členy EU.